kelle südda olli wihha waeno täis olnud, neid kolm kuio ikka ueste olli waatnud, heitis temma pölwili mahha, palwe sanno ärdaste luggemas. Tousis siis kergitud süddamega ülles ia astus kirriko uksest wälja. Seäl tulli üks poisike temma wasto, kes kibbedaste nuttis; ja se olli selle mehhe poeg, kes sedda teist wallusal wisil olli pahhandanud. Poisike töttis selle wasto, kes seält kirrikust wälja astus, ja ütles süggawa äggamisse al: „Minno wanna tadikenne on äkkitselt surmani haigeks sanud. Käskis sind palluda, kermeste omma jure tulla.“ — Teine joudis nore mehhe sammo, ja sai peagi senna. Haige tõstis Pead ülles, pakkus kät teisele ja ütles maddala heälega: „Anna andeks sedda suurt süüd, mis minnul sinno wasto on.“ Teine kostis: „Jesus on sedda wihha katutanud, mis mul süddames olli sinno wasto. Ei ma tea ühtegi ennam sest süüst, mis pärrast sa andeks pallud minno käest.“ —

Haigel jooksid silmapisarad temma kahwatud pallet mööda, ja mollemad lahkusid süddamelikko armastussega teine teisest. Teine kallas omma perre pole, teine omma iggawesse issa-ma pole.

IV.

Ewangeliummi jeud.

Kaks Arabia-ma meest, Hamid ja Enok nimmi, ollid ello aeges tullises wihhas issekeskis olnud, ja teine teisele ni paljo melehaigust ja kahjo teinud, kui ial neil woimalik olli olnud. Igga ue päwaga kaswis nende waen tiggedamaks. — Enokil olli pärris-sullane, Silas nimmi. Se olli Issanda jünger, kes Ewangeliummit mööda omma ello aias, ia tru olli keiges asjus, nenda et temma issand tedda auustas ja armastas, ning keige omma warra

Eesti-ma rahwa Kalender 1846, lk. 30